

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1495/2015
09.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић Момировић, чланова већа, у парници тужиле Б.А. из У., чији је пуномоћник Ђ.Т., адвокат из Б., против туженог М.А. из Б., чији је пуномоћник Т.З., адвокат из Б., ради измене одлуке о висини доприноса за законско издржавање, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 66/2015 од 11.02.2015. године, у седници већа одржаној 09.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 66/2015 од 11.02.2015. године, као неоснована.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 3759/13 од 18.12.2013. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле, па је тужени обавезан да на име доприноса за издржавање тужиле плаћа износ од 10.000,00 динара, сваког првог до петог дана у месецу за текући месец, почев од дана подношења тужбе – 22.07.2013. године па убудуће док за то постоје законски услови, с тим што ће доспеле рате платити одједном, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, на руке тужиле, док је тужбени захтев преко досуђеног а до траженог износа од 15.000,00 динара, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиле у делу којим је тражила да се тужени обавезе да исплати износ од 440.000,00 динара са законском затезном каматом од 22.07.2013. године па до исплате, а ставом трећим изреке, одбијен је предлог за одређивање привремене мере. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Допунском пресудом Другог основног суда у Београду П2 3759/13 од 28.11.2014. године измењена је пресуда Другог општинског суда у Београду П 239/94 од 24.02.1994. године, у другом ставу изреке, којом је тужени обавезан да доприноси издржавању тужиле са 20% од укупних месечних примања, почев од 06.09.1993. године па убудуће, док за то постоје законски услови.

Одлучујући о жалбама странака Апелациони суд у Београду је пресудом Гж2 66/2015 од 11.02.2015. године одбио као неосноване жалбе тужиле и туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П2 3759/13 од 18.12.2013. године, допуњену допунском пресудом П2 3759/13 од 28.11.2014. године (став први изреке) и одбио захтев тужиле и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13 – УС, 55/14), па је нашао да ревизија туженог није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка предвиђена чланом 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужени је отац тужиле рођене 21.07.1992. године, која је студент, са статусом студента на буџету, Високе здравствене школе струковних студија у Београду, тужилца живи у породичном домаћинству са мајком која нема обавезу издржавања према другим лицима осим према тужилци, мајка тужиле је запослена и остварује месечне приходе у износу од 29.341,00 динар; тужени је након развода брака са мајком тужиле засновао нову брачну заједницу у којој има два малолетна детета, супруга туженог није запослена, а тужени је запослен – ради као таксиста и остварује дневну зараду у износу од 1.500,00 динара – 2.000,00 динара. Утврђене су стамбене прилике и тужиле и туженог, као и чињеница да ни тужилца ни тужени, а ни мајка тужиле немају непокретну имовину у својини; висина износа који је тужилца издвојила за куповину учбеника, као и износа који тужени месечно издваја за отплату кредита. Пресудом донетом 24.02.1994. године тужени је обавезан да почев од 06.09.1993. године доприноси издржавању тужиле са 20% укупних месечних примања, та одлука није мењана. За задовољење основних животних потреба тужиле, према утврђењу нижестепених судова, потребан је износ од 25.000,00 динара месечно.

На утврђено чињенично стање судови су правилно применили материјално право – одредбу члана 155. став 2., 160. – 162. Породичног закона.

Није основан ревизијски навод туженог о погрешној примени одредбе члана 155. став 4. Породичног закона и тврдња да је усвајање захтева тужиле, односно његово обавезивање да учествује у издржавању тужиле очигледна неправда за њега, с обзиром да је тужилца пунолетна и у могућности да доприноси свом издржавању иако је на редовном школовању.

Применом критеријума за одређивање издржавања прописаних одредбом члана 160. Породичног закона нижестепени судови су правилно нашли да је тужени дужан, а и да је у могућности да за издржавање тужиле плаћа износ од 10.000,00 динара месечно, да је тај износ у складу са потребама тужиле и истовремено у складу са могућностима туженог и да се њиме не угрожава

егзистенција туженог и лица према којима има обавезу издржавања. Ово нарочито када се има у виду занимање туженог и чињеница да само од његовог ангажовања и напора зависи висина зараде коју месечно остварује. Тачно је да је тужила у могућности да доприноси свом издржавању, али та околност сама по себи не води аутоматски престанку права тужиле на издржавање од туженог ни закључку да обавеза издржавања тужиле представља за туженог очигледну неправду у смислу члана 155. став 4. Породичног закона. Да су нижестепени судови имали у виду да је тужила пунолетна и да је у могућности да сопственим радом доприноси свом издржавању и да су те околности оценили приликом одређивања висине доприноса туженог произлази из чињенице да су обавезали туженог да за издржавање тужиле плаћа износ од 10.000,00 динара месечно. Износом од 10.000,00 динара тужила само делимично може да задовољи своје основне животне потребе, па ће поред досуђеног износа и износа који ће за њено издржавање плаћати њена мајка, свакако морати да се потруди да сама обезбеди преостала средства потребна за живот и задовољење потреба које су уобичајене за девојку њених година, која се школује и живи у градској средини и која поред основних потреба везаних за исхрану, становање, одевање, одржавање хигијене има и потребе које се односе на школовање, образовање, разоноду и сл.

Иначе, тужени до закључења главне расправе, а ни у поступку по жалби није предложио ни један доказ на околност угрожености свог здравственог стања, што је његова обавеза у смислу члана 228. ЗПП, уколико је тужени болестан, односно уколико има одређене здравствене сметње које утичу на његову радну способност, па је правилан закључак нижестепених судова о радној способности туженог (рођен 19.07.1970. године) и могућностима да стиче зараду, односно о његовим могућностима као дужника издржавања у смислу члана 160. став 3. Породичног закона.

Свим осталим ревизијским наводима тужени оспорава утврђено чињенично стање. Такве наводе Врховни касациони суд није ценио с обзиром да одредба члана 407. став 2. ЗПП искључује могућност изјављивања ревизије због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, ревизија туженог није основана, па је Врховни касациони суд на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
Миломир Николић, с.р.**